

GORE SRCA

VJERSKI TJEDNIK

GOD. V.

ZAGREB, 6. KOLOVOZA 1950.

BROJ 32

»Ušli, Bože, molitvu
moju i ne preziraj prošnje
moje, pazi na me i
slušaj me.«

(Ps 54, 2)
Iz Ulaza današnje
sv. Mise

UČITELJEVO MILOSRĐE S GREŠNICIMA

Razboritost u vršenju kreposti

Iz svakog redka Sv. Pisma Staroga Zavjeta, gdje se govori o vjeri i čudoredu, odsijeva neizmjerana strogost i oštrina Božja. Izgleda na prvi mah, kao da u Starom Zavjetu nije vladao Bog ljubavi i milosrđa, nego užasno strogi sudac i prgonitelj. Ali tomu nije bilo tako. Bog se ne mijenja ni sam niti mijenja svojih odluka. On je uvijek onaj dobar otac, koji dijete ljubi, ali ga i nemilosrdno šiba, kad to treba za njegovo vječno dobro i spasenje. Tako je On postupao sa Židovima, a prema potrebi i s poganima.

Židovi su Ga u svojim svagdašnjim molitvama nazivali »Ocem«. Ali su to činili u strahopocitanju i drhtanju. On je naime bio doista strogi otac. Bio je strog u svojoj očinskoj ljubavi. Njemu je bilo stalo, da izabrani narod sačuva pravu objavljenu mu vjeru na zemlji. Iz njegove je naime nepokvarene sredine imao izaći Spasitelj. Zato je taj narod morao održavati najstrože zapovijedi, dane Mojsiju. I u tom ga nije smjelo zavesti za primjer niti pokvareni upliv onih poganskih naroda, koji su naokolo živjeli.

A židovski je narod bio, mekani, prevrtljivi, nestalan, sklon idolopoklonstvu (štovanju krivih bogova). Zato mu je trebalo odlučno i snažno vodstvo, da ga uzdigne i čuva. Ako to imademo pred očima, onda nam je potpuno jasno, zašto je Bog tako oštro kažnjavao pojedine Židove i poganske narode, koji su bili opasni za vjeru židovskoga naroda.

Istina je, da je Bog svaki čas ispružio svoju ruku, da kazni Izraela, ali u Srcu Božjem nije nikada uglašila ljubav i milosrđe prema onima, koji se odvrte od grijeha i zla puta i pođu pravim putem. O tom nam svjedoči prorok Ezekijel, kad kaže: »Tako bio ja živ, — govori svemogućki Gospod, — nije mi milo da umre bezbožnik, nego da se vrati bezbožnik sa svoga puta i da živi. Vratite se, vratite se sa zlih puteva svojih! Jer zašto hoćete umrijeti, kućo Izraelova?« (Ez, 33, 11).

Gospodin je uvijek spreman opustiti grijeh, ali traži i opominje grešnike, da se obrate, da se poslušaju Njegovom milosrđem i spoznaju opet Njegovu ljubav: »Ako budu grijesi Vaši kao grimiz, postat će bijeli kao snijeg, i ako budu kao škrek bit će bijeli kao vun« (Iz, 1, 18). I veliki izraelski kralj David pjeva na harfi o smilovanju Božjem. On stavlja u usta svim grešnicima do konca svijeta one značajne riječi: »Bogu se dopada skrušenost duh, i skrušenost i poniženo srce, Ti Bože, ne prezireš nikada« (Ps 50, 19).

Mi smo naučeni, da si i proroke Staroga Zavjeta predstavljamo kao poslanike Božje, koji su veoma

ozbiljni i strogi, puni revnosti, ali i sržbe. Promatramo ih kao Božje ljude, koji imaju za najglavniju zadaću, da šibaju grijehe puka i da naviještaju sud i kaznu Božju, koja poput nevremena i nenadano poput silnoga orkana udara na grijeh i nepravdu naroda.

Od ovakova duha povrimili su nešto i Farizeji i Književnici. Oni su postavljali kao glavni zahtjev, da se doslovno održavaju zapovijedi Božje. Zato su carinike i grešnike izbjegavali kao gubavce. Sebe su nazivali »pobožnim i pravednim«, a »grešnicima« su smatrali sve one, koji su slobodnije tumačili zakon Božji i nisu odobrivali sve tvrdnje i propise književnika, nego su pazili više na duh zakona, nego li na slovo. Sve su osuđivali, koji su mislili, da imaju dosta zdravoga ljudskoga razuma, po kojemu nisu gledali Volju Božju u ispraznim i smiješnim farizejskim naredbama.

Sv. Pismo je osuđilo njihove pretjerane i umišljene zahtjeve, koje su oni na svoju ruku i prema svom shvaćanju naređivali kao zapovijedi Božje. Zato se upravo na njih odnose i njima su rečene riječi, koje je sv. Petar rekao ne saboru apostolima: »Zašto, dakle, sad kitate Boga, da metnete na vrat učiteljski jaram, kojega ne možemo nositi ni oči naši, ni mi? Nego vjerujemo, da ćemo se spasiti milošću Gospodina Isusa kao i oni« (Dj 15, 10). Rekao je to sv. Petar onim tješnim rudnima

Židovima, koji su htjeli i kršćansku vjeru podložiti zakonu Mojsijevu t. j. učiniti je sljedbom židovskom. Ustali su naime neki iz sljedbe farizejske i tražili su, da se i oni novici kršćani, koji su došli iz poganstva, obrežu i drže zakon Mojsijev (Dj 15, 8).

Takove osuđuje i sv. Pavao u Poslanici Galaćanima i naziva ih »Laznom braćom, koja su se nametnula i ušuljala, da uhode slobodu našu, koju imamo u Kristu Isusu, da nas zarobe. Ovima ne postupimo, ni na čas, da istina evanđeoska ostane kod nas« (G. 2, 405).

Farizeji su držali »pobožnima« one, koji su ih k stolu pozivali, najviše se laskali, s njima zajedno sjedeli, nego grdili poganski rimski puk. A »grešnicima« su držali i osuđivali one, koji su provodili slobodni život, nisu posjećivali Sinagoge, ni polazili u hram u Jerusalemu, a prijateljstvo su podržavali s poganima, ili su prije jednog u čem pogrešili i nisu potražili više put, da se k njihovom stadu povrate. Zato su ih oni osuđili, odbacili i proglasili zauvijek propalim grešnicima.

Kolika je razlika između Farizeja i Književnika i njihova ljudskoga gnjeva i osude i Isusa, Sina Božjega i suca vječnoga, koji kaže: »Ne trebaju zdravi liječnika, nego bolesni. Idite i pamтите, što znači: »Milosrđe hoću, a ne žrtvu; jer ne dodah, da zovem pravednike, nego grešnike« (Mt 9, 12—13).

Molitva carinika i farizeja

U prči o farizeju i carniku, Spasitelj nam objašnjava, kakova je molitva istinitih poklon Stvoritelju. Umisljeni tašt farizej hvali Boga, što je bio, kako on misli, od ostalih grešnika. Hvalisavac čeruje, da svoju dužnost prema Svevišnjemu ispunjuje postom i molitvom. A carnik, svjestan svoje nesavršenosti molitvom srcem samo Bogu milosrđe.

Koliko se ovakovi farizeja u svakom vrijeme ludo hvatali svojim zaslugama pred Onim, koji poznaje svaku misao i mislinošću! Koliko se bijede nedostojno pokušava uzdići pred licem vječnog Istinitog Takovi ljudi, ne misle, kako je nebeska daleka ovakova njihova molitva i kako je nedostojna njihova prošnja.

Što smijemo moliti? Odgovor je jasan svakome čovjeku, koji vjeruje i priznaje Božju svevlast. Najprije treba svoje duše, a zatim i za vremena do kraja života, da se oslanjaju na moralnim zakonima. Ali i kada ne smijemo zaboraviti, kako smo mi ljudi slab i izgubljeni bez Božje pomoći. Ne smijemo zaboraviti, koliko griješimo i zbog neznanja i zbog slabosti. Samo veliko milosrđe nebeskoga Oca može da nam otvori puteve otkuljenja. Samo najčistija ljubav može da nas uzdigne nad slabosti i kućanje naše naravi. Odbacimo smiješnu umišljenost, kada ulažemo u

hram Božji. Pomislimo da stojmo pred nepogrešivim Svcem, kojemu ništa nije skrivena. Ali pomislimo također, da stojmo pred Ocem, koji nas ljubi i zove, kako se nitko ne bi izgubio u tmini.

Kineska duhovitost

Što je blagostanje? Kineska duhovitost odgovara:

Kad su seljački plugovi svijetli, a vojnici sabije zahrdale.
Kad su žitnice pune, a tarmnice prazne.
Kad su stepenice hramova izlizane, a stepenice sudija obrasle travom.
Kad liječnici idu pješice, a pekari na konjima.
Kad ima mnogo starihaca i mnogo djece.

(Prev. iz »Esperantos« br. 537 od god. 1950.)

LITURGIJSKI KONGRES — Od 3. do 6. srpnja održan je u Luksemburgu međunarodni liturgijski kongres.

KATOLIČKI SVECENICI U JAPANU — Prema najnovijim podacima 63% katoličkih svećenika, koji djeluju u Japanu, su domorodci. U Japanu postoji 12 ženskih redovničkih kongregacija, koji su članice Iskupućivo domorodkinje.

Tko hoće da se vješta u krepostima, treba da bude u prvom redu razborit. Ima dvije vrste kreposti: unutrašnje i vanjske. Unutrašnje su kreposti na pr. ljubav, predanje u volju Božju, poznanje poznavanje samoga sebe, strpljivost, blagost i unutarnje odricanje sebe. U vršenju ovih kreposti može čovjek da pogriješi premla, a ne previše, jednako ljubav nema granice, niti poniznost, niti strpljivost, blagost i odanost u volju Božju. Boga nikada ne možemo previše ljubiti, ali premla da. Ne možemo previše biti ponizni, ali premla možemo. — Vanjske kreposti jesu molitva, duhovno život, post, noćno bdjenje i druga tjelesna pokornička djela. I kod ovih kreposti može se praviti pogreška u oba pravca, i previse i premla.

Treba uvijek imati pred očima da savršenost sastoji u unutrašnjim krepostima, a da su vanjske vježbe samo sredstvo do unutrašnjih kreposti. Treba dakle vanjske vježbe samo toliko činiti, koliko pomažu da postignemo unutrašnji cilj, t. j. koliko treba da se dovijemo unutrašnjih kreposti. Ako su vanjska djela na štetu unutrašnjih kreposti, tada ih treba izostaviti.

Vanjsko mrtvenje smije se samo toliko rabiti, koliko ne slabi tjelesne sile i koliko pruža duši snage za unutrašnje kreposti. Ako vanjske vježbe počnu da poništavaju duh tako, da on unutarne čine teškom mukom vrši, treba od njih smjesta odustati, jer su štetne. Kadgod na pr. post smeta kojoj unutrašnjoj kreposti, na pr. ljubavi; prema bližnjemu, treba s njime prestat.

Kasijan saopćuje c egipatskim monasima, da su strogo postili. No kad bi im došlo kakav strani monah u goste, prekinu su svoj običajni post. Neki stari monah je postio 6 dana u tjednu. No kad bi mu došao iznenada gost, svakiput je s njime blagovao, makar malo, samo da i gosta potakne, da jede. Teodorot pripovijeda, da je neki monah kraljevskoga roda, imenom Marcijan, običavao postiti četiri dana uzastopce i tada bi uzeo komadić kruha. Jednom mu se došao monah Avit u posjetu. Marcijan je odmah prevratio boje jelo i jeo s došlijom. Kad je ovaj primijetio, da bi a jelom mogao čekati lako do naveče, reče mu Marcijan: Ništa ne smeta, ako radi ljubavi prekinem post.

Iz svega toga slijedi, da se ne smijemo ni duhovno previše naprezati, ako je duh potreban okrepe i odmoru, te ne može da vrši važne unutarnje kreposti.

Kasijan izvješćuje o sv. Ivanu evanđelisti, da se jednoga dana zabavljao time, da je jarebici gladno rukom perje. U taj čas dođe mu u posjetu neki lovac i začudi se, kad opazi što jarebica radi. Zapita ga: Ti si dakle onaj Ivan, čiji me nadaleko rašireni glas privukao, da te upoznam? Ako si zbilja tako svet čovjek kako se pripovijeda, što si ugadaš ovako ispraznim gubitkom vremena? — Svetac odgovori: Sta to nosiš u ruci? — Luk, kojim streljice odapinjem odgovorio lovcu. — A što ti luk ne držiš uvijek napetim? upita Ivan. — Kad bi ga držao uvijek napetim, ili bi luk pukao, ili bi tako popuštao, da ne bi mogao više bacati streljice. — No eto, reče mu Svetac, ne sablažnjavaj se ni nada mnogim radi ove molitve i krabne razonode, koju sam si priučio. Kad bi duh bio u trajnoj nepokopetosti, snaga bi mu pomalo popuštala, i ne bi više mogao da vršim svoje dužnosti.

U vršenju dakle svake kreposti neka vodi razboritost. Toliko, koliko. Toliko ju treba vratiti, koliko ne škodi tjelesu i duši i ne preči na da napredujemo na putu savršenosti.

X. nedjelja po Duhovima

6. VIII. 1950.

Sv. Misa počinje ovako: Kad sam vodio ka Gospodinu, uslišao je glas moj i oslobodio me je od onih, koji mi se približavaju, i ponizio ih je onaj, koji je prije vijekova i ostaje u vijeku. Gospodinu prepusti svoje brige i on će te obraniti. Usliši, Bože, molitvu moju, i ne prezari moje prošnje, pazi na me i saslušaj me.

U Poslanici tumači sv. Pavao Korinćanima (I, 12, 2—11) darove Božje, koje je Gospodin dijelio pojedincima, kojima u prva vremena, da budu na korist širenju sv. evanđelja. »Braćo! Znače, dok ste bili nezabodbi, da ste išli, kako su vas vodili k nijemim idolima. Zato sam javljam, da nitko, koji govori u Božjem duhu, ne kaže: Ananeta Isusu, u ničemu ne može kazati: Gospodine, nego Duh Svetomu. Darovi su različiti, ali je isti Duh, i služe su različite, ali je isti Gospodin. I djela su različita, ali jedan te isti Bog djeluje u svima. A objavlja se duha daje svakomu na korist. Jednomu se po Duhu daje riječ mudrosti, a drugomu riječ znanja po istom Duhu. Jednomu vjera u istom Duhu, a drugom milost, da liječi u jednom Duhu. Jednomu da tvori čudesa, a drugomu se daje dar proroka, jednomu da razlikuje duhove, drugomu da govori različitim jezicima, drugomu opet da tumači govore. A sve ovo čin jednaki isti Duh, koji i svamtu dijeli. Dako hoće.«

Sv. Evandjelje pripovijeda priču o farizeju i carniku (Luka 18, 9—14): »U ono vrijeme, kad su neki sebe držali pravednima, a druge prezirali, reče Isus ovu pripodobu: Ušla sa u hram, da se pomole, dva čovjeka: jedan farizej, a drugi carnik. Farizej je stao i ovako u sebi molio: »Hvala ti, Bože, što budim sam kao drugi ljudi: razbojnik, nepravednik, preljubljeni, ili kao ovaj carnik. Postim dva puta tjedno, od svega što imam, dajem desetinu. A carnik, koji je stajao izdaleka, nije htio ni oćiju podignuti prema nebu, nego se udario u prsa i govorio: »Bože, budim sam kao drugi ljudi! Kažem vam, da se ovaj vratio opravdan svojoj kući, a ne ovaj. Jer svaki, koji se uznosi, ponizit će se, a koji se ponizuje, uzvisit će se.«

Polka: Nemamo za što da se povisujemo i oholimo. Što god imamo na nama i na drugima, hvalimo. Njemu treba da upravljamo hvala i slava a ne sebi. Stoviše, kad što dobro učinimo, te nam se čini, da zato iela nas hvala, valja znati da i tada treba dati

SV. FILUMENA

Farizej i carinik

Prigodom iskapanja u katalokambana u Rimu g. 1802 pronaden je u grobnom odelju sv. Priscile grob djevice i mučenice sv. Filumene.

Na njezinu grobnom kamenu bile su uklesane riječi: »Filumene, mir e Tomboni! Na kamenu nalazile su se i slike lilijana i palme, kao znakova dječanstva i mučeništva, zatim sdro, bice i tri strelce, od kojih je jedna bila uperena alke onih mučila, koje su sv. Mučenicu podnijela. Uz grob našla se i botica osušene Svetištine krvi, koja su pobožni kršćani prema ondanšnjem običaju skupili prigodom njezina mučeništva. Krv se sjala kao zlato i dragulji. Njezine sv. kosti, boticu s krvlju i grobni kamen smjestili su u posebnu dvoranu u Rimu.

G. 1805. došao je u Rim odličn k Tarnes iz Napulja. Njemu je uspjelo, da je dobio za svoju kućnu kapelicu u čast djevice Magnana sv. moći mučenice Filumene. Tu se odmah dogodilo više čudesa. Zena ovoga odličnaka bolovala je 12 godina od neizljezive bolesti. Na zagovor sv. Filumene odmah je ozdravila. Druga je gospoda ozdravila od raka na ruci. Kapelica više nije mogla primatei brojne hodočasnike. Zato su sv. moći prenijeli najprije u Napulj, gdje se nije dogodilo ni jedno čudo, a zatim u crkvu u Magnanu. Tu su se opet dogodila mnoga čudesa. Siljepci su progledali, kad su im mazali oči s uljem, što je gorjelo pred Svetištinom oltarom. Zbog

ovih čudesa štovanje se sv. Filumene brzo proširilo.

Poznato je iz života velikoga sveta Ivana Vianneya, župnika iz Ars-a, da je sv. ova velika čudesa, što ih je on činio, pripisivao sv. Filumeni.

»Najveće čudo bilo je to, što je ž. ovt sv. Filumene bio istovremeno objavljen nekom umjetniku, jedn sv. ovcniku i jednoj radovnici, koji nisu imali međusobno nikakve veze, a suglasno su ga sve troje opisali.

Sv. Filumena bila je kći nekoga grčkog kneza. On je neprestano prinostio žrtve bogovima, da isposli djeve. Kršćanski liječnik Papije oćeno mu je dijete, ako se obrati na Kristovu vjeru. Kad je to knez učinio, rodila mu se kći, koju prozva: Filumena, što znači »Ljubljena«. S njom je oćiao u Rim po poštu cara Dioklecijana. Tada joj je bilo 13 godina, a bila je prekrasna ljepotica. Car ju je htio za ženu, ali ona je to odbila, jer se posvetila Isusu Kristu. Bljesan car dao ju je zabežavati, a zatim svezati uz sidro i baciti u rijeku Tiber. Čudom se sv. Djevica spasila, zbog čega se obratio mnogo pogana. Car je zatim naložio, da je usmrte užarenim strelcima, ali one su se povratile i ubile neke streljake. Konačno joj je krvnik mačem odrobio glavu.

Papa Grgr XVI. dozvolio je u čast sv. Filumene posebni oltar, sv. Msu i blagdan, koji se slavi na dan 11. kolovoza.

Raž i pšenica

Na dvjema susjednim njivama bile su jedne u drugu posijane raž i pšenica. Dok su rasle, živjela su međusobno u najljepšem susjedstvu. Ali kada su dorasle, počela je raž s visoka gledati na pšenicu. Svaki dan bi raž porugljivo pitala pšenicu, je li već dorasla i što misli. »Kada je pšenici to dojadilo, reče joj jednoga dana: »Što tebe izna, mene uzdiže, to je sama slama. Moj plod je svakako bolji od tvoga. Ako to ne vjeruješ meni, upitaj svoga gospodara.«

Upravo toga dana je gospodar prošao Bogu hvalu i slavu, jer nam je On dao milost i pomoć za ono dobro djelo, što smo ga izveli. Ne nama, Gospodine, nego Tvojem imenu neku buđe hvala.

lazio u društvu s mlinarom mimo poselje. Kada je video svoju pšenicu, rekao je mlinaru: »Danis tje dan bi već veliki blagdan. Dakle ćeš mi moći samjetiti nešto pšenice, jer u tekama za teoga dana nitko ne bi ni dotakao naše nogu kruha.« Kada je raž to čula, zamuknula je mukom zavijske.

Vi, koji se mnogo hvatite, a ništa pamtitega ne uradite. Vi, koji se ponosite svojim velikim imanjem, a s njim ne znate gospodariti, Vi, koji obradujete lijepe vinograde, a plavinac prodajete. Vi, koji imate velike i široke sjenošće, a smreku kostite. Ovamo dođite svi i razmislite o onom odgozru, što ga je pšenica dala oholij raži.

Ne vrijedi to koliko je tko narasao, već onoliko koliko vrijedi njegov plod i njegov rad!

I koji je stavio razbor u moje srce i osjećaj traju d. njezinja; i koji mi je uzgo pod skrbništvo kao gubavcu i oslobodio me od svake zemaljske brige.

Da tako iz zemlje Francuske podignem Deset Mudrih Djevica, kojih se ulje ne daje i zagradi posudu molitva.

Sva je to glazbalo sa drvenim čavlim što ga zagradiće ugrađuje među licem i naliječim instrumenta (glazbala).

Prema onaj veliko ukupanoj liri i prema onim stupovima veličinama u noć, kojima sam ja proračunao broj i razmak?

Ja ne tešem izvana neki idol. Nego kao otaz Noje, iz središta moga golemog kovčega,

Ja radim izmatra i odasvud vidim, gdje se sve odjednom diče!

I šta je jedno tijelo, koje se ima i klesati, prema jednoj duši, koju se ima ograditi.

I prema onaj posvećenoj praznini, što čini poboznim srce, koje se povlači pred svojim Bogom?

Ništa nije preduoboko za mene; moji zdenici dođu, do podzemnih voda.

Ništa nije previako za mljak zvonika, koji se diže prema nebu i oćima Bogu munje!

Pierre De Craon će umrijeti, ali Deset Djevica njegovih kćeri Ostat će kao posuda Udovice,

Gdje se bez prestanka obnavlja brašno i posvećena mjera ulja i vina. . .

— Da, velika Claudel-ova djela jesu kao tajanstveno sulje i vino i njihovo čitanje, kako kaže Duhamel, jest »povajanje proma Bogus.

Najzavršenija načela svoje božanske nauke. Krst je oblaču u silke i priče, koje su bile dostupne i shvatljive i najpriprostijim ljudima. Sv. Evandjelje je puno takvih silka iz svakidašnjega života, koje bi naše moglo služiti i kao uzori življenjega stvaranja, kojima nema premla u svjetskoj književnosti.

Sv. Evandjelje X. nedjelje po Duhovima sadrži jednu takvu priču, sliku o farizeju i carniku. U ovoj priči, Isus nam stavlja pred oći dvije vrste ljudi, dvije vrste kršćana. S jedne strane su oni, koji su stigli farizeju. To su oni, koji su uvijek zadovoljni: sami sobom, pak i onda, kada njihov život ne odgovara načelima, koja oni inače tako glasno ispovijedaju. To su oni, koji bjeležljivo pazi na izvršavanje svih vanjskih formi kršćanskih dužnosti, ali se mnoge ne brine za to, da li im je savjest ispravo oblikovana. Da li kršćanski duh podiže čitavo njihovo mišljenje i djelovanje. To su oni, kojima nedostaje duh zdrave kršćanske samokritike, dok su istodobno uvijek pripravni kritizirati druge. Takav je bio farizej iz današnjeg sv. Evandjelja. On je usao u hram, da se molit, iako je međutim htio njegovu molitvu? O tome lijepe kaže na jednom mjestu sv. Augustin: »Traži u njegovim riječima, šta je od Boga molio, ne ćeš naći ništa. Ušao je u hram, da se molit, ali nije htio moliti, već se počeo hvatiti. Puz sebe, napravlja je svoje dobra djela, dok, prezire, druge, koji oćiju moliti, da im slični ostalim ljudima, posebno, da nije sličan prislućnome carniku.

A eto, upravo toga carnika, koga farizej tako prezire, Krist nam postavlja za uzor. Carinik je grešnik. Ali on toga ne taji. On ne gleda nako, što je među prislućnima naša nekakoga, što je veći grešnik od njega, pak da bi u tome tražio i našao svoje opravdanje. Ne. On je svijestan svoje krivice. Njegova mu savjest stavlja pred oći raznovrsne grijehje i nedostatke njegova života. I on se ne usuduje ni približiti oltaru, ne usuduje se čak ni svojoj oćiju uzdići k nebu. Svijestan svoje nevrjednosti on se ponizio i skršeno bio u prsa, uzdiše i molio: »Bože, budim milosiv men; grešniku.« I čujmo, šta za njega kaže sv. Augustin: »Zašto se čudiš, da je Bog zaboravio one, što carinik nije htio zaboraviti? Bog je vidio njegovu iskrenost, njegovo vjere, njegovu blagost, zaboravio je na njegove grijehje, i Isus nam kaže da je carinik oćišao svojoj kući opravdan.«

Jesmo li mi sličniji farizeju ili carniku? Jedna je stvar nesumnjiva, a to je, da smo grešnici. Jesmo li dovoljno samokritični, da to upoznamo, jesmo li dovoljno iskreni, da to priznamo? Jesmo li dovoljno kršćani, da sebi ne opravdamo, da sebe ne opravdamo i je li kršćanska ljubav u nama živa, da smo uvijek pripravni drugima oprostiti, i druge opravdati?

Milost je Božja bila prema nama oćino darčivlju. Bodiš smo se od kršćanskih roditelja po sv. Kristuina smo postali »dovi mističnog tijela Kristova, upoznali smo istinitost, uzvišenost i ljepotu kršćanske nauke. Ostali smo vjerni Kristu i Njegovoj Crkvi uprkos tolikih napasti, uprkos teškim životnih prilika, uprkos tolikih oćidanja i padanja. Ima ih mnogo, kojima nije bilo ništa, što im je dano nama. Gledamo li na takvu našu braću ljubavljivu i samiloću li prezirao i mrdajmo? Jesmo li međutim ikada pomislili na riječi iz današnje Poslanice sv. Pavla, da bez milosti Božje ne možemo dostojno ni zgovoriti prevelo ime Isusovo? Jesmo li ikada pomislili, da je u što bi bilo od nas, da ljubav Božja nije prema nama bila oćobito darčivlja da milost Božja nije u nama posebno djelovala? Zar do ne bismo bez te posebne milosti Božje nalazili možda mnogo dalje od Krista, nego oni, na koje mi s visoka gledamo li preziramo progmatamo? Budimo zahvalni Bogu, što je u što bi bilo od nas, da ljubav Božja nije prema nama bila oćobito darčivlja da milost Božja nije u nama posebno djelovala? Zar do ne bismo bez te posebne milosti Božje nalazili možda mnogo dalje od Krista, nego oni, na koje mi s visoka gledamo li preziramo progmatamo? Budimo zahvalni Bogu, što je u što bi bilo od nas, da ljubav Božja nije prema nama bila oćobito darčivlja da milost Božja nije u nama posebno djelovala? Zar do ne bismo bez te posebne milosti Božje nalazili možda mnogo dalje od Krista, nego oni, na koje mi s visoka gledamo li preziramo progmatamo? Budimo zahvalni Bogu, što je u što bi bilo od nas, da ljubav Božja nije prema nama bila oćobito darčivlja da milost Božja nije u nama posebno djelovala? Zar do ne bismo bez te posebne milosti Božje nalazili možda mnogo dalje od Krista, nego oni, na koje mi s visoka gledamo li preziramo progmatamo? Budimo zahvalni Bogu, što je u što bi bilo od nas, da ljubav Božja nije prema nama bila oćobito darčivlja da milost Božja nije u nama posebno djelovala? Zar do ne bismo bez te posebne milosti Božje nalazili možda mnogo dalje od Krista, nego oni, na koje mi s visoka gledamo li preziramo progmatamo? Budimo zahvalni Bogu, što je u što bi bilo od nas, da ljubav Božja nije prema nama bila oćobito darčivlja da milost Božja nije u nama posebno djelovala? Zar do ne bismo bez te posebne milosti Božje nalazili možda mnogo dalje od Krista, nego oni, na koje mi s visoka gledamo li preziramo progmatamo? Budimo zahvalni Bogu, što je u što bi bilo od nas, da ljubav Božja nije prema nama bila oćobito darčivlja da milost Božja nije u nama posebno djelovala? Zar do ne bismo bez te posebne milosti Božje nalazili možda mnogo dalje od Krista, nego oni, na koje mi s visoka gledamo li preziramo progmatamo? Budimo zahvalni Bogu, što je u što bi bilo od nas, da ljubav Božja nije prema nama bila oćobito darčivlja da milost Božja nije u nama posebno djelovala? Zar do ne bismo bez te posebne milosti Božje nalazili možda mnogo dalje od Krista, nego oni, na koje mi s visoka gledamo li preziramo progmatamo? Budimo zahvalni Bogu, što je u što bi bilo od nas, da ljubav Božja nije prema nama bila oćobito darčivlja da milost Božja nije u nama posebno djelovala? Zar do ne bismo bez te posebne milosti Božje nalazili možda mnogo dalje od Krista, nego oni, na koje mi s visoka gledamo li preziramo progmatamo? Budimo zahvalni Bogu, što je u što bi bilo od nas, da ljubav Božja nije prema nama bila oćobito darčivlja da milost Božja nije u nama posebno djelovala? Zar do ne bismo bez te posebne milosti Božje nalazili možda mnogo dalje od Krista, nego oni, na koje mi s visoka gledamo li preziramo progmatamo? Budimo zahvalni Bogu, što je u što bi bilo od nas, da ljubav Božja nije prema nama bila oćobito darčivlja da milost Božja nije u nama posebno djelovala? Zar do ne bismo bez te posebne milosti Božje nalazili možda mnogo dalje od Krista, nego oni, na koje mi s visoka gledamo li preziramo progmatamo? Budimo zahvalni Bogu, što je u što bi bilo od nas, da ljubav Božja nije prema nama bila oćobito darčivlja da milost Božja nije u nama posebno djelovala? Zar do ne bismo bez te posebne milosti Božje nalazili možda mnogo dalje od Krista, nego oni, na koje mi s visoka gledamo li preziramo progmatamo? Budimo zahvalni Bogu, što je u što bi bilo od nas, da ljubav Božja nije prema nama bila oćobito darčivlja da milost Božja nije u nama posebno djelovala? Zar do ne bismo bez te posebne milosti Božje nalazili možda mnogo dalje od Krista, nego oni, na koje mi s visoka gledamo li preziramo progmatamo? Budimo zahvalni Bogu, što je u što bi bilo od nas, da ljubav Božja nije prema nama bila oćobito darčivlja da milost Božja nije u nama posebno djelovala? Zar do ne bismo bez te posebne milosti Božje nalazili možda mnogo dalje od Krista, nego oni, na koje mi s visoka gledamo li preziramo progmatamo? Budimo zahvalni Bogu, što je u što bi bilo od nas, da ljubav Božja nije prema nama bila oćobito darčivlja da milost Božja nije u nama posebno djelovala? Zar do ne bismo bez te posebne milosti Božje nalazili možda mnogo dalje od Krista, nego oni, na koje mi s visoka gledamo li preziramo progmatamo? Budimo zahvalni Bogu, što je u što bi bilo od nas, da ljubav Božja nije prema nama bila oćobito darčivlja da milost Božja nije u nama posebno djelovala? Zar do ne bismo bez te posebne milosti Božje nalazili možda mnogo dalje od Krista, nego oni, na koje mi s visoka gledamo li preziramo progmatamo? Budimo zahvalni Bogu, što je u što bi bilo od nas, da ljubav Božja nije prema nama bila oćobito darčivlja da milost Božja nije u nama posebno djelovala? Zar do ne bismo bez te posebne milosti Božje nalazili možda mnogo dalje od Krista, nego oni, na koje mi s visoka gledamo li preziramo progmatamo? Budimo zahvalni Bogu, što je u što bi bilo od nas, da ljubav Božja nije prema nama bila oćobito darčivlja da milost Božja nije u nama posebno djelovala? Zar do ne bismo bez te posebne milosti Božje nalazili možda mnogo dalje od Krista, nego oni, na koje mi s visoka gledamo li preziramo progmatamo? Budimo zahvalni Bogu, što je u što bi bilo od nas, da ljubav Božja nije prema nama bila oćobito darčivlja da milost Božja nije u nama posebno djelovala? Zar do ne bismo bez te posebne milosti Božje nalazili možda mnogo dalje od Krista, nego oni, na koje mi s visoka gledamo li preziramo progmatamo? Budimo zahvalni Bogu, što je u što bi bilo od nas, da ljubav Božja nije prema nama bila oćobito darčivlja da milost Božja nije u nama posebno djelovala? Zar do ne bismo bez te posebne milosti Božje nalazili možda mnogo dalje od Krista, nego oni, na koje mi s visoka gledamo li preziramo progmatamo? Budimo zahvalni Bogu, što je u što bi bilo od nas, da ljubav Božja nije prema nama bila oćobito darčivlja da milost Božja nije u nama posebno djelovala? Zar do ne bismo bez te posebne milosti Božje nalazili možda mnogo dalje od Krista, nego oni, na koje mi s visoka gledamo li preziramo progmatamo? Budimo zahvalni Bogu, što je u što bi bilo od nas, da ljubav Božja nije prema nama bila oćobito darčivlja da milost Božja nije u nama posebno djelovala? Zar do ne bismo bez te posebne milosti Božje nalazili možda mnogo dalje od Krista, nego oni, na koje mi s visoka gledamo li preziramo progmatamo? Budimo zahvalni Bogu, što je u što bi bilo od nas, da ljubav Božja nije prema nama bila oćobito darčivlja da milost Božja nije u nama posebno djelovala? Zar do ne bismo bez te posebne milosti Božje nalazili možda mnogo dalje od Krista, nego oni, na koje mi s visoka gledamo li preziramo progmatamo? Budimo zahvalni Bogu, što je u što bi bilo od nas, da ljubav Božja nije prema nama bila oćobito darčivlja da milost Božja nije u nama posebno djelovala? Zar do ne bismo bez te posebne milosti Božje nalazili možda mnogo dalje od Krista, nego oni, na koje mi s visoka gledamo li preziramo progmatamo? Budimo zahvalni Bogu, što je u što bi bilo od nas, da ljubav Božja nije prema nama bila oćobito darčivlja da milost Božja nije u nama posebno djelovala? Zar do ne bismo bez te posebne milosti Božje nalazili možda mnogo dalje od Krista, nego oni, na koje mi s visoka gledamo li preziramo progmatamo? Budimo zahvalni Bogu, što je u što bi bilo od nas, da ljubav Božja nije prema nama bila oćobito darčivlja da milost Božja nije u nama posebno djelovala? Zar do ne bismo bez te posebne milosti Božje nalazili možda mnogo dalje od Krista, nego oni, na koje mi s visoka gledamo li preziramo progmatamo? Budimo zahvalni Bogu, što je u što bi bilo od nas, da ljubav Božja nije prema nama bila oćobito darčivlja da milost Božja nije u nama posebno djelovala? Zar do ne bismo bez te posebne milosti Božje nalazili možda mnogo dalje od Krista, nego oni, na koje mi s visoka gledamo li preziramo progmatamo? Budimo zahvalni Bogu, što je u što bi bilo od nas, da ljubav Božja nije prema nama bila oćobito darčivlja da milost Božja nije u nama posebno djelovala? Zar do ne bismo bez te posebne milosti Božje nalazili možda mnogo dalje od Krista, nego oni, na koje mi s visoka gledamo li preziramo progmatamo? Budimo zahvalni Bogu, što je u što bi bilo od nas, da ljubav Božja nije prema nama bila oćobito darčivlja da milost Božja nije u nama posebno djelovala? Zar do ne bismo bez te posebne milosti Božje nalazili možda mnogo dalje od Krista, nego oni, na koje mi s visoka gledamo li preziramo progmatamo? Budimo zahvalni Bogu, što je u što bi bilo od nas, da ljubav Božja nije prema nama bila oćobito darčivlja da milost Božja nije u nama posebno djelovala? Zar do ne bismo bez te posebne milosti Božje nalazili možda mnogo dalje od Krista, nego oni, na koje mi s visoka gledamo li preziramo progmatamo? Budimo zahvalni Bogu, što je u što bi bilo od nas, da ljubav Božja nije prema nama bila oćobito darčivlja da milost Božja nije u nama posebno djelovala? Zar do ne bismo bez te posebne milosti Božje nalazili možda mnogo dalje od Krista, nego oni, na koje mi s visoka gledamo li preziramo progmatamo? Budimo zahvalni Bogu, što je u što bi bilo od nas, da ljubav Božja nije prema nama bila oćobito darčivlja da milost Božja nije u nama posebno djelovala? Zar do ne bismo bez te posebne milosti Božje nalazili možda mnogo dalje od Krista, nego oni, na koje mi s visoka gledamo li preziramo progmatamo? Budimo zahvalni Bogu, što je u što bi bilo od nas, da ljubav Božja nije prema nama bila oćobito darčivlja da milost Božja nije u nama posebno djelovala? Zar do ne bismo bez te posebne milosti Božje nalazili možda mnogo dalje od Krista, nego oni, na koje mi s visoka gledamo li preziramo progmatamo? Budimo zahvalni Bogu, što je u što bi bilo od nas, da ljubav Božja nije prema nama bila oćobito darčivlja da milost Božja nije u nama posebno djelovala? Zar do ne bismo bez te posebne milosti Božje nalazili možda mnogo dalje od Krista, nego oni, na koje mi s visoka gledamo li preziramo progmatamo? Budimo zahvalni Bogu, što je u što bi bilo od nas, da ljubav Božja nije prema nama bila oćobito darčivlja da milost Božja nije u nama posebno djelovala? Zar do ne bismo bez te posebne milosti Božje nalazili možda mnogo dalje od Krista, nego oni, na koje mi s visoka gledamo li preziramo progmatamo? Budimo zahvalni Bogu, što je u što bi bilo od nas, da ljubav Božja nije prema nama bila oćobito darčivlja da milost Božja nije u nama posebno djelovala? Zar do ne bismo bez te posebne milosti Božje nalazili možda mnogo dalje od Krista, nego oni, na koje mi s visoka gledamo li preziramo progmatamo? Budimo zahvalni Bogu, što je u što bi bilo od nas, da ljubav Božja nije prema nama bila oćobito darčivlja da milost Božja nije u nama posebno djelovala? Zar do ne bismo bez te posebne milosti Božje nalazili možda mnogo dalje od Krista, nego oni, na koje mi s visoka gledamo li preziramo progmatamo? Budimo zahvalni Bogu, što je u što bi bilo od nas, da ljubav Božja nije prema nama bila oćobito darčivlja da milost Božja nije u nama posebno djelovala? Zar do ne bismo bez te posebne milosti Božje nalazili možda mnogo dalje od Krista, nego oni, na koje mi s visoka gledamo li preziramo progmatamo? Budimo zahvalni Bogu, što je u što bi bilo od nas, da ljubav Božja nije prema nama bila oćobito darčivlja da milost Božja nije u nama posebno djelovala? Zar do ne bismo bez te posebne milosti Božje nalazili možda mnogo dalje od Krista, nego oni, na koje mi s visoka gledamo li preziramo progmatamo? Budimo zahvalni Bogu, što je u što bi bilo od nas, da ljubav Božja nije prema nama bila oćobito darčivlja da milost Božja nije u nama posebno djelovala? Zar do ne bismo bez te posebne milosti Božje nalazili možda mnogo dalje od Krista, nego oni, na koje mi s visoka gledamo li preziramo progmatamo? Budimo zahvalni Bogu, što je u što bi bilo od nas, da ljubav Božja nije prema nama bila oćobito darčivlja da milost Božja nije u nama posebno djelovala? Zar do ne bismo bez te posebne milosti Božje nalazili možda mnogo dalje od Krista, nego oni, na koje mi s visoka gledamo li preziramo progmatamo? Budimo zahvalni Bogu, što je u što bi bilo od nas, da ljubav Božja nije prema nama bila oćobito darčivlja da milost Božja nije u nama posebno djelovala? Zar do ne bismo bez te posebne milosti Božje nalazili možda mnogo dalje od Krista, nego oni, na koje mi s visoka gledamo li preziramo progmatamo? Budimo zahvalni Bogu, što je u što bi bilo od nas, da ljubav Božja nije prema nama bila oćobito darčivlja da milost Božja nije u nama posebno djelovala? Zar do ne bismo bez te posebne milosti Božje nalazili možda mnogo dalje od Krista, nego oni, na koje mi s visoka gledamo li preziramo progmatamo? Budimo zahvalni Bogu, što je u što bi bilo od nas, da ljubav Božja nije prema nama bila oćobito darčivlja da milost Božja nije u nama posebno djelovala? Zar do ne bismo bez te posebne milosti Božje nalazili možda mnogo dalje od Krista, nego oni, na koje mi s visoka gledamo li preziramo progmatamo? Budimo zahvalni Bogu, što je u što bi bilo od nas, da ljubav Božja nije prema nama bila oćobito darčivlja da milost Božja nije u nama posebno djelovala? Zar do ne bismo bez te posebne milosti Božje nalazili možda mnogo dalje od Krista, nego oni, na koje mi s visoka gledamo li preziramo progmatamo? Budimo zahvalni Bogu, što je u što bi bilo od nas, da ljubav Božja nije prema nama bila oćobito darčivlja da milost Božja nije u nama posebno djelovala? Zar do ne bismo bez te posebne milosti Božje nalazili možda mnogo dalje od Krista, nego oni, na koje mi s visoka gledamo li preziramo progmatamo? Budimo zahvalni Bogu, što je u što bi bilo od nas, da ljubav Božja nije prema nama bila oćobito darčivlja da milost Božja nije u nama posebno djelovala? Zar do ne bismo bez te posebne milosti Božje nalazili možda mnogo dalje od Krista, nego oni, na koje mi s visoka gledamo li preziramo progmatamo? Budimo zahvalni Bogu, što je u što bi bilo od nas, da ljubav Božja nije prema nama bila oćobito darčivlja da milost Božja nije u nama posebno djelovala? Zar do ne bismo bez te posebne milosti Božje nalazili možda mnogo dalje od Krista, nego oni, na koje mi s visoka gledamo li preziramo progmatamo? Budimo zahvalni Bogu, što je u što bi bilo od nas, da ljubav Božja nije prema nama bila oćobito darčivlja da milost Božja nije u nama posebno djelovala? Zar do ne bismo bez te posebne milosti Božje nalazili možda mnogo dalje od Krista, nego oni, na koje mi s visoka gledamo li preziramo progmatamo? Budimo zahvalni Bogu, što je u što bi bilo od nas, da ljubav Božja nije prema nama bila oćobito darčivlja da milost Božja nije u nama posebno djelovala? Zar do ne bismo bez te posebne milosti Božje nalazili možda mnogo dalje od Krista, nego oni, na koje mi s visoka gledamo li preziramo progmatamo? Budimo zahvalni Bogu, što je u što bi bilo od nas, da ljubav Božja nije prema nama bila oćobito darčivlja da milost Božja nije u nama posebno djelovala? Zar do ne bismo bez te posebne milosti Božje nalazili možda mnogo dalje od Krista, nego oni, na koje mi s visoka gledamo li preziramo progmatamo? Budimo zahvalni Bogu, što je u što bi bilo od nas, da ljubav Božja nije prema nama bila oćobito darčivlja da milost Božja nije u nama posebno djelovala? Zar do ne bismo bez te posebne milosti Božje nalazili možda mnogo dalje od Krista, nego oni, na koje mi s visoka gledamo li preziramo progmatamo? Budimo zahvalni Bogu, što je u što bi bilo od nas, da ljubav Božja nije prema nama bila oćobito darčivlja da milost Božja nije u nama posebno djelovala? Zar do ne bismo bez te posebne milosti Božje nalazili možda mnogo dalje od Krista, nego oni, na koje mi s visoka gledamo li preziramo progmatamo? Budimo zahvalni Bogu, što je u što bi bilo od nas, da ljubav Božja nije prema nama bila oćobito darčivlja da milost Božja nije u nama posebno djelovala? Zar do ne bismo bez te posebne milosti Božje nalazili možda mnogo dalje od Krista, nego oni, na koje mi s visoka gledamo li preziramo progmatamo? Budimo zahvalni Bogu, što je u što bi bilo od nas, da ljubav Božja nije prema nama bila oćobito darčivlja da milost Božja nije u nama posebno djelovala? Zar do ne bismo bez te posebne milosti Božje nalazili možda mnogo dalje od Krista, nego oni, na koje mi s visoka gledamo li preziramo progmatamo? Budimo zahvalni Bogu, što je u što bi bilo od nas, da ljubav Božja nije prema nama bila oćobito darčivlja da milost Božja nije u nama posebno djelovala? Zar do ne bismo bez te posebne milosti Božje nalazili možda mnogo dalje od Krista, nego oni, na koje mi s visoka gledamo li preziramo progmatamo? Budimo zahvalni Bogu, što je u što bi bilo od nas, da ljubav Božja nije prema nama bila oćobito darčivlja da milost Božja nije u nama posebno djelovala? Zar do ne bismo bez te posebne milosti Božje nalazili možda mnogo dalje od Krista, nego oni, na koje mi s visoka gledamo li preziramo progmatamo? Budimo zahvalni Bogu, što je u što bi bilo od nas, da ljubav Božja nije prema nama bila oćobito darčivlja da milost Božja nije u nama posebno djelovala? Zar do ne bismo bez te posebne milosti Božje nalazili možda mnogo dalje od Krista, nego oni, na koje mi s visoka gledamo li preziramo progmatamo? Budimo zahvalni Bogu, što je u što bi bilo od nas, da ljubav Božja nije prema nama bila oćobito darčivlja da milost Božja nije u nama posebno djelovala? Zar do ne bismo bez te posebne milosti Božje nalazili možda mnogo dalje od Krista, nego oni, na koje mi s visoka gledamo li preziramo progmatamo? Budimo zahvalni Bogu, što je u što bi bilo od nas, da ljubav Božja nije prema nama bila oćobito darčivlja da milost Božja nije u nama posebno djelovala? Zar do ne bismo bez te posebne milosti Božje nalazili možda mnogo dalje od Krista, nego oni, na koje mi s visoka gledamo li preziramo progmatamo? Budimo zahvalni Bogu, što je u što bi bilo od nas, da ljubav Božja nije prema nama bila oćobito darčivlja da milost Božja nije u nama posebno djelovala? Zar do ne bismo bez te posebne milosti Božje nalazili možda mnogo dalje od Krista, nego oni, na koje mi s visoka gledamo li preziramo progmatamo? Budimo zahvalni Bogu, što je u što bi bilo od nas, da ljubav Božja nije prema nama bila oćobito darčivlja da milost Božja nije u nama posebno djelovala? Zar do ne bismo bez te posebne milosti Božje nalazili možda mnogo dalje od Krista, nego oni, na koje mi s visoka gledamo li preziramo progmatamo? Budimo zahvalni Bogu, što je u što bi bilo od nas, da ljubav Božja nije prema nama bila oćobito darčivlja da milost Božja nije u nama posebno djelovala? Zar do ne bismo bez te posebne milosti Božje nalazili možda mnogo dalje od Krista, nego oni, na koje mi s visoka gledamo li preziramo progmatamo? Budimo zahvalni Bogu, što je u što bi bilo od nas, da ljubav Božja nije prema nama bila oćobito darčivlja da milost Božja nije u nama posebno djelovala? Zar do ne bismo bez te posebne milosti Božje nalazili možda mnogo dalje od Krista, nego oni, na koje mi s visoka gledamo li preziramo progmatamo? Budimo zahvalni Bogu, što je u što bi bilo od nas, da ljubav Božja nije prema nama bila oćobito darčivlja da milost Božja nije u nama posebno djelovala? Zar do ne bismo bez te posebne milosti Božje nalazili možda mnogo dalje od Krista, nego oni, na koje mi s visoka gledamo li preziramo progmatamo? Budimo zahvalni Bogu, što je u što bi bilo od nas, da ljubav Božja nije prema nama bila oćobito darčivlja da milost Božja nije u nama posebno djelovala? Zar do ne bismo bez te posebne milosti Božje nalazili možda mnogo dalje od Krista, nego oni, na koje mi s visoka gledamo li preziramo progmatamo? Budimo zahvalni Bogu, što je u što bi bilo od nas, da ljubav Božja nije prema nama bila oćobito darčivlja da milost Božja nije u nama posebno djelovala? Zar do ne bismo bez te posebne milosti Božje nalazili možda mnogo dalje od Krista, nego oni, na koje mi s visoka gledamo li preziramo progmatamo? Budimo zahvalni Bogu, što je u što bi bilo od nas, da ljubav Božja nije prema nama bila oćobito darčivlja da milost Božja nije u nama posebno djelovala? Zar do ne bismo bez te posebne milosti Božje nalazili možda mnogo dalje od Krista, nego oni, na koje mi s visoka gledamo li preziramo progmatamo? Budimo zahvalni Bogu, što je u što bi bilo od nas, da ljubav Božja nije prema nama bila oćobito darčivlja da milost Božja nije u nama posebno djelovala? Zar do ne bismo bez te posebne milosti Božje nalazili možda mnogo dalje od Krista, nego oni, na koje mi s visoka gledamo li preziramo progmatamo? Budimo zahvalni Bogu, što je u što bi bilo od nas, da ljubav Božja nije prema nama bila oćobito darčivlja da milost Božja nije u nama posebno djelovala? Zar do ne bismo bez te posebne milosti Božje nalazili možda mnogo dalje od Krista, nego oni, na koje mi s visoka gledamo li preziramo progmatamo? Budimo zahvalni Bogu, što je u što bi bilo od nas, da ljubav Božja nije prema nama bila oćobito darčivlja da milost Božja nije u nama posebno djelovala? Zar do ne bismo bez te posebne milosti Božje nalazili možda mnogo dalje od Krista, nego oni, na koje mi s visoka gledamo li preziramo progmatamo? Budimo zahvalni Bogu, što je u što bi bilo od nas, da ljubav Božja nije prema nama bila oćobito darčivlja da milost Božja nije u nama posebno djelovala? Zar do ne bismo bez te posebne milosti Božje nalazili možda mnogo dalje od Krista, nego oni, na koje mi s visoka gledamo li preziramo progmatamo? Budimo zahvalni Bogu, što je u što bi bilo od nas, da ljubav Božja nije prema nama bila oćobito darčivlja da milost Božja nije u nama posebno djelovala? Zar do ne bismo bez te posebne milosti Božje nalazili možda mnogo dalje od Krista, nego oni, na koje mi s visoka gledamo li preziramo progmatamo? Budimo zahvalni Bogu, što je u što bi bilo od nas, da ljubav Božja nije prema nama bila oćobito darčivlja da milost Božja nije u nama posebno djelovala? Zar do ne bismo bez te posebne milosti Božje nalazili možda mnogo dalje od Krista, nego oni, na koje mi s visoka gledamo li preziramo progmatamo? Budimo zahvalni Bogu, što je u što bi bilo od nas, da ljubav Božja nije prema nama bila oćobito darčivlja da milost Božja nije u nama posebno djelovala? Zar do ne bismo bez te posebne milosti Božje nalazili možda mnogo dalje od Krista, nego oni, na koje mi s visoka gledamo li preziramo progmatamo? Budimo zahvalni Bogu, što je u što bi bilo od nas, da ljubav Božja nije prema nama bila oćobito darčivlja da milost Božja nije u nama posebno djelovala? Zar do ne bismo bez te posebne milosti Božje nalazili možda mnogo dalje od Krista, nego oni, na koje mi s visoka gledamo li preziramo progmatamo? Budimo zahvalni Bogu, što je u

KAKO SMO IZGRADILI

Iz katoličkog svijeta

KATOLIČKI RADNIČKI POKRET.

— Međunarodni uređ katoličkih radnika u Briselju obavio je zadnjih dana, da je organizacija katoličkih radnika, poznata pod imenom "Zociata", provedena u 64 države svijeta.

ZA SOCIJALNI REFORMU. — Apostolski delegat u Manili na Filipinima održao je nedavno govor, u kojem je podupru borbu radnika za pojedine uređenje socijalnih prilika.

KATOLIČKO SVEUČILIŠTE U LOUVAINU. — Ovo belgijsko katoličko sveučilište djeluje već nekoliko desetljeća, a održava ga belgijski katolici dobrovoljnim prinosima, koji se skupiraju za vrijeme Korizme. Ove godine je upisano na ovom sveučilištu 7500 studenata, od kojih 1000 stranaca. Preko 50% belgijske inteligencije za svršenim sveučilištem završilo je svoje studije na ovom sveučilištu.

OSERVATORE ROMANO. Ist Vatikana, koji od prošle godine izlazi i na engleskom jeziku, nastaje će nasirovno u Biju u Biorokkiju.

U BENEDIKTINSKOM SAMOSTANU SV. ADALBERTA u Holandiji nastojatelj je Don Paul kap 381 opat sv. Adalberta, a kao prvi opat od vremena reformacije.

SVETI ANTONIO MARIA CLARET. 7. svibnja svećano je proglašen svetim od sv. Oca Pija XII. dosadašnji b. Antonio Maria Claret. Antonio Maria Claret rodio se 24. XII. 1807. u Salenu kraj Barcelone od roditelja radnika u jednoj školaici. U 17 godini otač ga je odveo u Biorokkiju, da tamo učiti katolički zanat, no mladi Antonio je pokazivao već interes za nauku i učenje jezika nego za sam zanat. Vidjevši njegov talenat posino ga je jedan upravitelj biskupskog dvora u Vichu. Tako je namjestio katoličkog radnika postao učen čovjek, završivši teološke studije u 23 godini, što je bio i već nereden u životu svećenik. Kao svećenik posvetio se misijskom apostolatu 1850. Sv. Stolica imenovala ga je za nadbiskupa na Kubi, gdje je radio nemorno, propovijeda i štampanom riječju, ostao do 1857. Bio je neko vrijeme ispovaljnik kraljice Izabele II, a 1860 g. osnovao je kongregaciju misionara Studenog Srea Margalita. Umro je 24. studenog 1870. g. Danas njegova kongregacija radi po cijelom svijetu i broj 220 samostana.

KATOLICI U TOKIJU. — Broj katolika u Tokiju glavnom gradu Japana, porastao je tokom 1949. god za 28%. Dok je u 1948 god. bilo u Tokiju 10.297 katolika, njihov je broj u 1949. narasao na 12.441. Oni su razdijeljeni u 26 župa.

"CATHOLICISME," naslov je francuski katoličkoj enciklopediji, koja je počela izlaziti poslije svjetskog rata u Francuskoj. Do sada je izišao drugi svezak, a u svemu će izći sedam svezaka. Ureduje je G. Jaquemont.

PROMAKNUĆA

Msgr Dr. Dragutin Nežić, apostolski administrator istarske crkvene pokrajine, posvećen je za biskupa u parizskoj župnoj crkvi dne 23. srpnja ove godine. Kao konsekратор su bili preuzvišena g. Msgr dr. Josip Ujević, nadbiskup beogradski, msgr dr. Viktor Burić, biskup senjski i Msgr dr. N. Držević, posvećeni biskup i apostolski administrator marborski. Posveti je prisustvovala Msgr. Od. zamjenik preuze. g. Namjela iz Beograda, Msgr dr. Nežić je rođen u Brijuni kod Jastrebarskoga g. 1908. i rođen u Zagrebu g. 1930. Doktorat teologije je svršio u Rimu. Službovao je kao kapelan u Slavonskoj Požezi, kao cermonijar Nadbiskupije zagrebačke, kao duhovnik u sv. Jeronimu u Rimu, kao duhovnik u Nadbiskupskom sjemeništu u Zagrebu od g. 1941. do 1947. kad je imenovan apostolskim administratorom u Istri. Istaknuo je i kao pisac duhovnih knjiga. Najsrdačnije čestitamo!

Msgr dr. Gabriel Bukatić kanonik križevačke biskupije, imenovan apostolskim administratorom te biskupije. Više bogoslovne nauke i doktorat bogoslovija svršio je u Rimu. Najsrdačnije čestitamo!

Msgr dr. Gabriel Bukatić kanonik križevačke biskupije, imenovan apostolskim administratorom te biskupije. Više bogoslovne nauke i doktorat bogoslovija svršio je u Rimu. Najsrdačnije čestitamo!

Sve više biljke i životinje spadaju u carstvo višestaničnih bića. Svako od njih nije drugo nego jedinstveni sklop velikog broja stanica. Svaki njihov dio, svaki organ i opet je samo udruženo stanica. Ni čovjek nije u tom pogledu nikakva iznimka. On je divna gorastava građevina od stanica.

Stanice su vrlo sitne. Bez stizozora ih ne možemo vidjeti. Ako uzimamo stanice srednje veličine, to ih u protoplazmi od jednog kubnog centimetra može stati oko 100 milijuna. To znači da je jedna srednja stanica velika tek 1/100 milijuna (pedeseti dio milimetra). Ona se uglavnom sastoji od malo zvezaste tvari, koju učestaju biolozi zovu protoplazma i od jednog nešto čvršćeg tijela, od protoplazme, koje se naziva jezgrom. Ova se jezgra nalazi u protoplazmi, a mnogo je stanja od nje.

Protoplazma je pročišćavana desotljećima s najboljim stizozorima (mikroskopima) po najboljim stručnjacima, a ipak je još i danas naše znanje o njoj vrlo skromno. Najviše pristaje ama mišljenje, da je protoplazma sastavljena od veoma sitnih mjehurića, kao što je to pjena od sapunice ili pive. Ti mjehurići ima u protoplazmi svake stanice na desetine tisuća. Samo dok su mjehurići sapunice ili pive, oni u sapunici njeni zrakom, dotle oni u protoplazmi sadrži različit kemjsku tvar, kao što su, to bjelancevine, šećeri, masi, ulja, soli, kiseline i t. d. Među sobom su u saobraćaju kroz svoja veoma njezne kožice, ali svi skupa stvaraju cjelinu stanice odnosno protoplazme. Ako promislimo, da smo i mi ljudi od pjenaste protoplazme, onda silijet, da je i čovjek pjenasta. Dakle, u al. ransoni i oboli čovjeka — pjenasta tveorevat. Tako uzvikuje s pravom njemački učitelj biolog F. Kahn.

Ništa ne bi bilo pogrešnije od mišljenja, da su stanice ukobeni dijeteli bez vlastitog rada, bez života. Svaka stanica nalim živi već sačija po sebi punim životom. A život se očituje time, što živo biće prima u sebe hranu, te je pretvara u vlastito tijelo, diše i izlučuje nepotrebne stvari, raste i radi, nava sebi sitnija bića, vče ih manje se giblje, a gibanjem odgovara (reagira) na razne vanjske podražaje. Kada živo biće prima više stvari, nego izade, tada nastupa njegovo povećanje, rast. To biva naročito kod mladih organizama. Dakako to vrijedi i za pojedine stanice. I one rastu. Ali rast nije sam sebi svrha, nije mu samo cilj, da mala stanica postane velika. Stanica ne može rasti u beskonačnost. Kad ona naše dostigne neku veličinu, djelj se na dvije. Od jedne velike stanice (matice) postanu dvije (ćelje) kćerke. Tako nastaju dvije potpuno nove stanice, svaka sa svojom protoplazmom i jezgrom. One su iz početka manje od matične, ali rastom će dostignuti njezinu veličinu. Od dvije nastaju četiri, četiri osam i t. d., izgrađujući tako organizam, pojedine svrshosodne organe, čitavo tijelo, koje sastoji od samih stanica.

Pa od kolikog se broja stanica sastoji čovjek? Djetlo? Kad se bavimo brojevima, veličinama i udaljenostima zvijezda, moramo posegnuti za takvim brojkama, da ih ne možemo pravu ni zamisliti. Slično je i s brojem stanica u našem tijelu. U čovjeku ima oko 30 bilijuna stanica (uračunavaju ovamo i crvena krvna tjelesca, kojih ima 20 do 24 bilijuna). Da izbrojimo kolikoinu od 30 bilijuna brojevi u svaku sekundu 2 komada, to bi brojanje trajalo 450.000 godina. Evo toliko je stanica u odraslom čovjeku! Naše tijelo je država od 30 bilijuna ili 30 tisuća milijardi građana—stanica, dok na čelnoj Zemlji ima okruglo 2 milijarda ljudi. Prema tome naše tijelo ima 15.000 puta više stanovnika, nego što bi imalo država, koja bi obuhvatala čitavu Zemlju!

Od pločastih je stanica izgrađena naša koža, od vretenasto-nitastih stanica izgrađeno je meso—mišići, od stanica je naša čitava krv, pluća, creca, mozak, živčevlje, krag od stanica je

SVETA GODINA. — Prvom polovinom srpnja održan je u Rimu međunarodni kongres privatnog prava. Veliki učesnik učestvovao ovoga kongresa obavila je jubilarna sv. Ispovijed i blisest i posjetila četiri rimske bazilike u svrhu zadobljanja jubilarnog oproštenja.

— Tokom ovoga ljeta održat će se u Rimu nacionalni kongres talijanskih učitelja Katoličke Akcije. Isto tako tokom ljeta održat će se veliko međunarodno jubilarno hodočašće katoličkih učitelja.

— Od 2. do 6. studenoga održat će se u Rimu kongres talijanske ženske sevljačke mladeži. Na kongresu će se s katoličkog stanovništva raspravljati o specijalnim problemima ženske mladeži na selu.

— Predstavitelj državnog sveučilišta glavnog grada Argentine, Buenos Aires, doputovao je u Rim prilikom Sv. Nedjelje i primio u prijemnici u posjetu audijenciju kod sv. Oca. Kome su izručili na dar šest velikih, umjetnički vezanih svezaka, koji sadrže različita izdanja ovoga sveučilišta iz svih grana nauke. Sv. Otac je s velikim interesiranjem primio ovaj—kričan dar i poslije je nagovora podijelio prisutnima, kao i svima studentima i profesorima i cijelom argentinskom narodu svoj očajnički blagoslov.

— U petek 7. srpnja sv. Otac je primio u petnaest audijenciju specijalnog izaslanika predsjednika republike Ekvadora, koji je bio izaslan u Rim, da u nedjelju 9. srpnja prisustvuje proglašenju svetom bl. Marije Ane, koja je bila rodom iz Ekvadora. Specijalni izaslanik predsjednika republike Ekvadora izrazio je sv. Ocu osjećaje posebnog oduševljenja i zahvalnosti pučanstva Ekvadora i njegova predsjednika.

APOSTOL ESKIMA. — Tako su prozvali misionara Leona Ducharme, koji je posvetio svoj život širenju Kristove nauke među Eskimima, koji žive u vjetrovnom njezgu i ledu. Da bi mogao svojoj mladi obavljati, na isti prevoz Sv. Pisma Novoga Zavjeta. Za svoje vjernike je sastavio i molitvenik na njihovom jeziku, koji je najprije bio izdan u rukopisu i to u 20 primjeraka. Tri godine kasnije o. Ducharme je priredio izdanje svoga molitvenika tiskajući ga na pisane stroju, a u zadnje vrijeme je izišlo treće izdanje molitvenika. Ovu pata naklada broj 1000 primjeraka i molitvenik je oštamban u tiskari.

JUBILEJ ENGLESKE KATOLIČKE MLADEŽI. — Engleska katolička mladež je proslavila na najsvetijani način 73—godišnjicu postojanja svoje organizacije. U proceiji, koja je tom prilikom održana, sudjelovalo je 8000 engleske katoličke muške i ženske omladine.

svaka diaka i nokat, od stanica i njihovih tveorevatna jesu naše koeti.

U čovječjem tijelu, kao i kod svakog višestaničnog bića, sve su stanice zapošlene, svaka u svom poslu. One taj posao vrše vrlo točno, a za uzvrat dobivaju punu opskrbu i zaštitu. Sve rade, ali ne liroviro i kako hoće, nego im je svima rad usmjeren prema jedinom cilju: održavanju zajednice, organske cjeline.

Sve stanice tijela stvaraju jedno društvo tako složno, tako jedinstveno, tako uređeno, da nikada na zemlji nije postojala nijedna država, koja bi se s njima mogla uporediti. Slična među građanima ove jednake države od 30 bilijuna stanovnika upravo je zemlja. Njima je nepoznata anarhija kao i ttranja. Svi oni doprinose najneobčelnije dobrobiti zajednice, a zajednica se savršeno brine za svakog pojedinca.

Čudusno uređenje, sklad i svrholnost koje vlada u svemiru i u živim organizmima, a tako i u ljudskom tijelu, govore da su to djela i neljzmojnog Uma, koji je to zamislilo i koji je svečudo dao nedokučive razine, po kojima se sve to ravna, rastu, zakone u upravljanju. Prema postavljenom Stvoriteljevu cilju.

KONGRES KATOLIČKIH ŽENA. — U Londonu je održan kongres engleskih katoličkih žena, na kojem je sudjelovalo 7000 njih.

PRST BOŽJE PROVIDNOSTI. — Pred 25 godina jedan talijanski svećenik morao je primiti pod svoj krov petero napuštene djece, koju njeđan javni zavod nije mogao li nje hiti primiti. I tako je kao silom osnovao prvo sveučilište za napuštenu djecu. Poslije toga ovu sveučiku su počela priizliti sve nova i nova napuštena djeca. Nalimlje, nikakvih vlastih sredstava ovdje svećenik je pokušao akreditirati milodare i podizati zavode za napuštenu djecu. U tom zavidnima djeca uče nekakav zanat i spemaju se, da mogu samostalno stupiti u život kao pošten ljudi koranji za sebe i za zajednicu. Sva ova dva srotišta broje sada 2426 djece. Pred nekoliko mjeseci sv. Otac je primio u audijenciju delegate ova srotišta skupa s izvještem brojem bivših gojenaca, koji su sada samostalni privrednici. Tom prigodom je sv. Otac rekao, da tolik broj sročadi, o kojim se samo Bog brine, dokazuje opatnost Božje Providnosti, koja prelati preko svih ljudskih predviđanja. Zanimljivo je, da se ovaj svećenik zove "Fac-bene", što bi hrvatski značilo "Čini dobro".

ARIEOLOŠKO OTKRICE U PALESTINI. — Velike kise, koje su prošloga siječnja padale u Palestini, otkrile su otvor jednog podzemnog hodnika između Jerihona i Jeruzalema. U hodniku se mjestimično nalaze šire prostorije s kamenim stolovima i klupama. Hodnik je dug oko 18 km.

ZA NERAZRJEŠIVOST BRAKA. — Engleski film je režirao Marcel Blister. Kritika je pohvalila savršenu tehniku i mnoge uspjele prizore filma, ali je katolička kritika prigovorila, da i im u mnogim pojedinostima ne odgovara katoličkim shvaćanjima.

"ČUDOTVORAC S NEBA." — Zove se novi film francuske produkcije, koji obrađuje i veći poznatog francuskog sveca Ivana Vianeta, poznatog i kao "čovjek iz neba". Film je režirao Marcel Blister. Kritika je pohvalila savršenu tehniku i mnoge uspjele prizore filma, ali je katolička kritika prigovorila, da i im u mnogim pojedinostima ne odgovara katoličkim shvaćanjima.

INDIJANCI I KATOLICIZAM. — Među Indijancima u Sjedinjenim Državama Americe ima 25.000 katolika. God. 1948. prešlo je na katolicizam 624.

AMERIČKI CRNCI I KATOLICIZAM. — U godini 1948 prešlo je na katolicizam u Sjedinjenim Državama Amerike 8.857 crnaca. To predstavlja najveći broj pretaza, otkako misionari djeluju kod američkih crnaca.

U CAST SV. KOLUMBA. Irskog monaha, koji je narodišni u Engleskoj i Francuskoj prepovijeda kao obnovitelj kršćanskog života, netređi će se svečano proslaviti 1302—godišnjicu njegova djelovanja. U Francu koji je predviđena svečanost, na kojoj će učestvovati sam predsjednik republike.

SASTANAK SVAJAKRSKIH BISKUPA. — Katolički biskupi u Svačakrskoj su održali 3. i 4. srpnja svoj plenarni sastanak, na kojem su razpravljali aktuelna pitanja Katoličke Crkve u Svačakrskoj.

NA BICIKLIMA kerent će veliko hodočašće iz Francu ke u Rim Broj prjaljivljenih osoba je tako velik, da je odbor odlučio unaprijed odrediti put, koji će se id, i to nbrošito s razloga, što će trebati osigurati odgovarajuće prenočište u mjestima, gdje je to uopće moguće.

IZ COLUMBIJE. — Ovih dana je stigao u Columbiju (južno—američku republiku) novi misija. Bio je primljen u svečanom audijenciju kod predsjednika republike, kome je tom prigodom predao svoja akreditivna pisma.